

РЕШЕНИЕ

№ 6748

гр. София, 29.05.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в публично заседание на 08.05.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златка Илиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **876** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Образувано е по жалба на К. С. П.- Д., ЕГН: [ЕГН], срещу Заповед № СИ29-РД05-1/08.01.2024 г. на началника на Военна академия „Г. С. Р.“, с която е временно отстранена от длъжност на военнослужещ във връзка с отнето разрешение за достъп до класифицирана информация.

В жалбата са наведени аргументи, че оспорената заповед е издадена в нарушение на материалния и процесуалния закон, както и в противоречие с неговата цел. Сочи се, че са налице липса на компетентност и неспазване на законоустановената форма на акта. Жалбоподателката счита, че никога работата с класифицирана информация не е била част от функционалните ѝ задължения. Твърди, че е освободена от задължението да дава дежурства. Излага доводи, че, както назначаването ѝ, така и отстраняването ѝ следва да се извършват по реда на Закона за висшето образование /ЗВО/. Моли съда да отмени оспорената заповед.

Жалбоподателката, в открито съдебно заседание, лично и чрез адв. П. поддържа изложеното в жалбата. Претендира разноси по делото.

Ответникът- началник на Военна академия „Г. С. Р.“, в открито съдебно заседание, чрез юриск. М. оспорва жалбата. Сочи, че административният акт е издаден във връзка с отнет достъп до класифицирана информация, поради което жалбоподателката не отговаря на изискванията на длъжностната характеристика за заемане на длъжността „асистент“. Представя писмени бележки. Претендира

юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства и доводите на страните и като съобрази закона, прие за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е подадена срещу административен акт, който подлежи на оспорване, от процесуално легитимирано лице и при спазване на законоустановения срок, поради което е процесуално допустима. Заповед № СИ29-РД05-1/08.01.2024 г. на началника на Военна академия „Г. С. Р.“ е връчена на жалбоподателя на 08.01.2024 г. Жалбата е подадена на 19.01.2024., в 14 – дневния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК.

Разгледана по същество, същата е неоснователна.

По делото не се спори, че К. С. П.- Д. е назначена на работа във Военна академия „Г. С. Р.“ с договор за военна служба № 3582/26.05.2010 г. На основание чл. 11, ал. 2, т. 1 и чл. 54 от ЗЗКИ на К. С. П.- Д. е издадено разрешение за достъп до класифицирана информация № 16660/30.11.2021 г. с ниво „Секретно“.

Видно от представената по делото длъжностна характеристика за заеманата от жалбоподателката длъжност асистент в катедра „Психология и лидерство“ на факултет „Национална сигурност и отбрана“ във Военна академия „Г. С. Р.“ се изисква минимално ниво за достъп до класифицирана информация „Секретно NS EUS“.

С Отнемане на разрешение за достъп до класифицирана информация № 155/02.06.2023 г. до ниво „Секретно“, издаден от председателя на ДАНС разрешението за достъп до класифицирана информация на жалбоподателката е отнето на 02.06.2023 г. на основание чл. 11, ал. 3, т. 1 и чл. 59, ал. 1, т. 1 във връзка с чл. 40, ал. 1, т. 6 от ЗЗКИ.

С процесната Заповед № СИ29-РД05-1/08.01.2024 г. на началника на Военна академия „Г. С. Р.“, П.- Д. е отстранена временно от длъжност на военнослужещ. Основание за това е отнетото валидно разрешение за достъп до класифицирана информация. С писмо изх. № И-73/15.02.2024 г. Председателя на Държавна комисия по сигурността на информацията /ДКСИ/ е уведомил началника на Военна академия „Г. С. Р.“, че с решение № 13-П-7/15.02.2024 г. на осн. чл. 66, ал. 2 от Закона за защита на класифицираната информация /ЗЗКИ/ ДКСИ е отхвърлена жалбата на К. С. П.- Д. срещу административен акт Отнемане на разрешение за достъп до класифицирана информация № 155/02.06.2023 г. до ниво „Секретно“, издаден от председателя на ДАНС.

По делото са разпитани свидетелите И. И. и И. И., чиито показания съдът ще цени в съвкупност с останалия доказателствен материал по делото.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК - дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материално - правните разпоредби по

издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспорената заповед № СИ29-РД05-1/08.01.2024 г. е издадена на осн. чл. 55, ал. 4 от ЗОВС във връзка с чл. 27, ал. 1, т. 3 от Правилника за устройството и дейността на Военна академия „Г. С. Р.“. В разпоредбата на т. 3 е посочено, че началникът ръководи, организира и контролира цялостната дейност на академията. Поради което съдът приема, че заповедта е издадена от компетентен орган и не са налице основанията посочени в жалбата за липса на компетентност на издателят на акта. Заповедта съответства на предвидената за нея мотивирана писмена форма. Актът съдържа реквизитите по чл. 59, ал. 2 от АПК относно наименованието на органа – издател, неговият адресат, фактически и правни основания, ясна разпоредителна част, дата на издаване и подпис на лицето с означена длъжност. Предвид изложеното, административният акт е издаден от компетентен за това орган и в предвидената от закона форма.

По делото не е спорно, че К. С. П.- Д. е военнослужещо лице, което по основното си трудово правоотношение заема длъжността „Асистент“ в катедра „Психология и лидерство“ във факултет „Национална сигурност и отбрана“ на Военна академия „Г. С. Р.“.

Съгласно разпоредбата на чл. 141, ал. 1 от Закона за отбраната и въоръжените сили на Република България, лицата, които бъдат назначавани на военна служба задължително следва да отговарят на определени изисквания, като според разпоредбата на чл. 11, ал. 1, т. 2 и ал. 3 от Правилника за прилагане на Закона за отбраната на въоръжените сили на Република България, едно от задължителните изисквания по длъжностна характеристика, на които следва да отговарят военнослужещите лица при заемане на определената за тях длъжност, е същите да притежават съответното ниво за достъп до класифицирана информация.

В тази връзка, съгласно длъжностно разписание № БМ-828 на Военна академия „Г. С. Р.“ и длъжностна характеристика с рег. № СИ-29-5163/22.06.2022 г. на Военна академия „Г. С. Р.“, приложени по делото, във връзка със заеманата от жалбоподателката преподавателска длъжност, е посочено като задължително условие за изпълняването на същата е притежаването на разрешение за достъп до класифицирана информация с минимално ниво „Секретно, NATO SECRET и EU SECRET“. При тези обстоятелства, съдът приема, че доколкото въведеното специфично изискване в длъжностната характеристика на жалбоподателката е основано на изложените по-горе нормативни изисквания и същото се явява необходимо условие за заемане на длъжността „асистент“, то с неговото отпадане военнослужещата е поставена в обективна невъзможност да изпълнява своите служебните задължения по нея.

Видно от показанията на свидетелите И.- помощник на служителя по сигурността на информацията и И.- началник на отдел „Административен“ във Военна академия „Г. С. Р.“, които съдът кредитира като конкретни, последователни и логически обосновани, всички военнослужещи лица във Военна академия боравят с класифицирана информация и затова за всяка длъжност се изисква минимално ниво за

достъп до такава. Това се потвърждава и от приложеното по делото длъжностно разписание / л.66/. Освен това, свидетелят И. сочи, че Военна академия „Г. С. Р.“ по смисъла чл. 50 от Закона за отбраната и въоръжените сили, е военно формиране от състава на въоръжените сили на Република България и като такава има планове за бойна готовност с разписани различни действия, които следва да се предприемат при определени условия – не само при война, но вкл. природни бедствия и други, при които се налага намесата на организирана структура. Тези планове са класифицирани, тъй като са част от общия план за готовност на българската армия и страната като цяло. Всеки офицер трябва по закон и съобразно разпоредбите на ППЗОВС да има лична извадка от тези планове. От показанията на свидетелите се установява още, че по силата на разпоредбата на чл. 195 от ЗОВС на Република България, за изпълнение на службата през почивни дни и в дните на официални празници, е вменено като част от служебните задължения на военнослужещите лица да дават дежурство. С оглед на това в помещението за носене на дежурство по академия се съхраняват и ползват документи с ниво „За служебно ползване“ и ниво „Поверително“, необходими за изпълнение на служебните задължения като длъжностно лице „Помощник- дежурен“ по Военна академия „Г. С. Р.“ и комуникацията със старшия щаб, което също изисква притежаване на достъп до класифицирана информация. Видно от показанията на свидетеля И., неборени в хода на съдебното дирене, жалбоподателката временно е освободена от даване на дежурство, поради прояви на рисково поведение и опасност от допускане на инциденти при боравене с оръжие. От посоченото от свидетеля И. пък се установява, че темата на дисертационния труд на П. –Д. е свързана с личностната адаптация на военнослужещите. Разработването му предполага провеждане на представително изследване на психологическото и физическото състояние на достатъчно голям брой военнослужещи. Сведения за морално-психическото състояние на военнослужещите, представлява служебна тайна по смисъла на чл.26 от ЗКИ.

Видно от приложената по делото длъжностна характеристика на „Асистент в катедра „Психология и лидерство“, на Военна академия „Г. С. Р.“, основните задължения на военнослужещият заемащ тази длъжност, са свързани с преподаване и разработване на лекции, за което всякога е необходимо задължително използване на справочни и информационни документи, част от които с класифицирани. Горното се отнася и до разработването на дисертационен труд, който освен боравенето с документи, притежаващи ниво на секретност, предполага и ползване и анализ на сведения представляващи служебна тайна.

При тези обстоятелства, съдът приема, че отнемането на разрешението за достъп до класифицирана информация с №166680/30.11.2021 г. на К. С. П.- Д. чрез издадения акт „Отнемане на разрешение за достъп до класифицирана информация“ с рег. № 255/02.06.2023 на Държавна агенция „Национална сигурност“ обуславя практическа невъзможност на служителя да осъществява поставените му задачи.

Наведените от страна на жалбоподателката доводи във връзка с това, че тече процедура по възстановяване на отнетото ѝ разрешение за достъп до класифицирана информация, не бяха подкрепени от доказателствата по делото. Видно от писмо с рег. №И-73/15.02.2024 г. по официален път е получен отговор от Председателя на

Държавната комисия по сигурността на информацията /ДКСИ/, с което началникът на Военна академия „Г. С. Р.“ е уведомен надлежно, че с постановено Решение № 13-Н-7/15.02.2024г. на този орган е отхвърлена жалбата на К. С. П.- Д. срещу издадения от ДАНС административен акт за отнемане на разрешение за достъп до класифицирана информация под № 255/02.06.2023 г. до ниво „Секретно“. По делото не са ангажирани доказателства цитираното решение да е оспорено по съдебен ред и да е отменено.

Съгласно разпоредбата на чл. 158а от ЗОВС, която е правното основание за издаване на процесния административен акт, военнотружещият може да бъде временно отстранен от длъжност, когато му бъде отнет или отказан достъпът до класифицирана информация, ако заеманата длъжност изисква такъв достъп“.

В хода на настоящото производство е безспорно установено, че отстраняването от длъжност е предшествано от отнемане на достъп до класифицирана информация. Установи се също, че жалбоподателката има рисково поведение, което е обусловило решение да не дава дежурства, както всички останали военнотружещи, с цел избягване на инциденти при боравене с оръжие. На съда е служебно известно и че с Решение № 790/2024г. по адм.д. № 6984/2023г. на АССГ е отхвърлена жалбата на К. П.-Д. срещу Заповед № СИ29-РД02--396 от 26.05.2023 г. на началника на Военна академия „Г. С. Р.“, по т.3 с която и е заповядано да се яви в Централната военномедицинска комисия при ВМА - [населено място] във връзка с констатации за занижен личностов ресурс и налудни прояви и изчерпан ресурс за подпомагане здравословното и състояние и изпълнението на служебните задължения. Съдебният акт е оспорен и не е окончателен.

Предвид изложените в мотивите на оспорената заповед факти/т.3 до т.8/ съображения, съдът намира за безспорно, че отсъствието на достъп до класифицирана информация практически осуетява възможността на жалбоподателката да изпълнява функционалните си задължения. Същата не може да организира ежедневно дейността си съобразно годишния план за дейността на военната академия, тъй като няма достъп до него, не разполага с възможност да борави с постъпващите бюлетини и информация от служба „Военно разузнаване“, да борави с документи, справочници и учебници, необходими в дейността и като офицер и преподавател, както и да дава дежурства като „помощник –дежурен“.

Предвид спецификата на функционалните задължения на жалбоподателката и смесения характер на длъжността – офицерска и преподавателска, съдът намира, че правилно административният орган е приел, че отнемането на достъпа до класифицирана информация ще затрудни съществено изпълнението на трудовите и функции.

Съдът намира, че оспорената заповед е издадена в съответствие с целта на закона, при спазване принципа за съразмерност по чл. 6 от АПК. Приложената мярка не засяга правата на лицето в по-голяма степен от необходимото за осигуряване защитата на националната сигурност на страната. В тази връзка, съдът съобрази и че нормата на чл. 158а. ал.2 от ЗОВС предвижда, когато актът, с който е отнет или е отказан

достъпът до класифицирана информация на военнослужещия, бъде отменен, военнослужещият да се възстанови на длъжността. Времето на отстраняването се зачита за служебен стаж по този закон и се дължи обезщетение в размер на възнаграждението му за периода на отстраняването. По този начин е предоставена възможност да се обезщети неблагоприятното положение, в което е бил поставен жалбоподателя при наличие на предвидените предпоставки в закона.

В заключение, съдът намира, че с издаване на оспорената заповед не са нарушени права и интереси на жалбоподателя, които да са по-големи от най-необходимото за целта, за която е издаден административния акт. В този смисъл е съдебната практика: решения по адм. дела №№ 4876/2016 г., № 98/2018 г., 14166/2016 г. на ВАС.

Предвид изложеното, съдът приема, че оспорената Заповед № СИ29-РД05-1/08.01.2024 г. на началника на Военна академия „Г. С. Р.“ е издадена в установената от закона форма, от компетентен орган, при отсъствие на съществени нарушения на административнопроизводствените правила и в съответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона, поради което жалбата срещу нея е неоснователна. Като такава, последната следва да се отхвърли.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 3 и ал. 4 от АПК и чл. 78, ал. 8 от ГПК, вр. чл. 144 от АПК, чл. 37, ал. 1 от Закона за правна помощ и чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ, искането на ответника за присъждане на разноски следва да бъде уважено за сумата в размер на 100 лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен Съд С. - град, I отделение, 18 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на К. С. П.- Д., ЕГН: [ЕГН], срещу Заповед № СИ29-РД05-1/08.01.2024 г. на началника на Военна академия „Г. С. Р.“, с която е временно отстранена от длъжност на военнослужещ във връзка с отнето валидно разрешение за достъп до класифицирана информация

ОСЪЖДА К. С. П.-Д., ЕГН: [ЕГН] от [населено място], да заплати на Военна академия „Г.С.Р.“ сумата в размер на 100 лева.

Решението може да се обжалва с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния административен съд на Република България.

СЪДИЯ: